

Sygn. akt *XVII AmE 88/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz	<i>SSO Witold Rękosiewicz</i>
Protokolant: protokolant sądowy Magdalena Żabińska	

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o.

z siedzibą w K.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o ustalenie opłaty z tytułu koncesji

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia

18 listopada 2016 r. nr (...)

I. oddala odwołanie,

II. zasądza od Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą

K. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset

dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmE 88/17

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) decyzją z dnia 18 listopada 2016 r. nr (...) na podstawie art. 34 ust. 1 w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059 z późn. zm., dalej: Pe) oraz w związku z § 4 ust. 3 i § 6 ust. 4 w związku z ust.1 - 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. z 1998 r. Nr 60, poz. 387 z późn. zm.) oraz w związku z art. 2 § 2 i 3 oraz art. 21 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U.2015, poz. 613 z późn. zm.), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania administracyjnego w

sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej, ustalił dla PW (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. (Przedsiębiorca, powód) opłatę należną z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Obrót paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym (...), udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 5 kwietnia 2011 r. znak: (...) na kwotę 1 699 zł.

PW (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. w złożonym odwołaniu zaskarżyła powyższą decyzję Prezesa URE w całości.

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

a) naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

- przepisu art. 34 ust. 1 Prawa energetycznego poprzez błędną jego wykładnię i tym samym błędne zastosowanie w sprawie polegające na ocenie, że coroczna opłata wnoszona do budżetu państwa przez przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, może być opłatą należną od takiego przedsiębiorstwa więcej niż jeden raz w roku,

- przepisu art. 21 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (j.t. Dz. U. z 2015 r., poz. 613 ze zm., dalej „Ordynacja podatkowa”) poprzez jego zastosowanie w sprawie pomimo braku ziszczenia się wskazanych tam przesłanek do wydania decyzji określającej wysokość zobowiązania z uwagi na nieistnienie obowiązku powoda w zakresie ponownego (dwukrotnego) wniesienia w 2011 r. opłaty z art. 34 ust. 1 Prawa energetycznego,

- przepisu § 4 ust. 3 i § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. nr 60, poz. 387 ze zm., dalej „Rozporządzenie” lub „Rozporządzenie w sprawie opłat”) poprzez błędną ich wykładnię i tym samym błędne zastosowanie w sprawie, polegające na ocenie, że w sprawie tej powód jako przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona kolejna koncesja, miał obowiązek wnieść w 2011 r. pierwszą opłatę, a nie opłatę kolejną, która jest wnoszona do budżetu państwa do 31 marca każdego (tu: 2011) roku,

- przepisu § 4 ust. 1 Rozporządzenia poprzez jego pominięcie (niezastosowanie w sprawie) gdy tymczasem przepis ten stanowi, iż przedmiotową, coroczną opłatę wnosi się w terminie do 31 marca każdego roku, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3 tj. z zastrzeżeniem przypadków, gdy przedsiębiorstwo energetyczne jest zobowiązane do wniesienia pierwszej w ogóle opłaty;

b) z ostrożności procesowej powód zarzucił zaskarżonej decyzji wydanie jej na podstawie ww. przepisów Rozporządzenia, które są niezgodne z Prawem energetycznym tj. z przepisem art. 34 ust. 1 i ust. 3 tej ustawy oraz z art. 2, art. 7 w zw. z art. 92 ust. 1, art. 32 i art. 217 ustawy zasadniczej, gdyż uznanie – dokonanej przez pozwanego interpretacji ww. przepisów wykonawczych oznacza, że – zwłaszcza przepis § 4 ust. 3 Rozporządzenia – wprowadza niedopuszczalne w państwie prawa rozszerzenie w drodze aktu prawnego rangi niższej niż ustawa obowiązku przedsiębiorstwa energetycznego w zakresie ponoszenia daniny publicznej, jaką jest przedmiotowa, ustawowa przecież opłata, więcej niż raz w roku pomimo, że ustawodawca – używając w art. 34 ust. 1 Prawa energetycznego określenia „coroczna” zdecydował o jej jednorazowym charakterze w odniesieniu do każdego roku działalności przedsiębiorstwa energetycznego objętej koncesją, a także z uwagi na nierówne traktowanie podmiotów – przedsiębiorstw energetycznych, którym Prezes URE udzielił koncesji na okresy nie pokrywające się z okresami roku kalendarzowego (np. od 3 stycznia xxxx roku do 2 stycznia yyyy roku, a następna koncesja na okres od 3 stycznia yyyy roku do 2 stycznia zzzz roku), w wyniku czego te przedsiębiorstwa są zobowiązane do wniesienia w przedmiotowej sprawie opłaty rocznej dwukrotnie, tj. do 31 marca roku, w którym wygasa jedna koncesja i drugi raz w tym samym roku kalendarzowym, w terminie 30 dni od daty wydania kolejnej koncesji, czyli inaczej niż przedsiębiorstwa, którym udzielono koncesji na okresy kończące się z upływem roku kalendarzowego (te ponosić będą przedmiotową opłatę zawsze tylko jeden raz w roku kalendarzowym).

W konsekwencji powód z ostrożności procesowej wniósł o rozstrzygnięcie sprawy na podstawie art. 178 ust. 1 Konstytucji RP tj. z pominięciem niezgodnych z Prawem energetycznym jak i z Konstytucją RP (co najmniej z jej art.

2, art. 7, art. 32m art. 92 ust. 1 i art. 217) przepisów Rozporządzenia, które zostały wydane z przekroczeniem delegacji ustawowej z art., 34 ust. 3 Prawa energetycznego, wprowadzają nierówne traktowanie podmiotów jak i obciążenie daniną publiczną, nie przewidzianą w ustawie:

c) naruszenie przepisów prawa procesowego, które miały istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, tj. art. 6, art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r., poz. 23 ze zm., dalej: k.p.a.) poprzez brak należytego i wszechstronnego wyjaśnienia sprawy, co skutkowało nieuwzględnieniem przez pozwanego okoliczności, iż powód wniósł w dniu 25 marca 2011 r. przedmiotową coroczną opłatę za 2011 rok w kwocie 1 699 zł.

Na podstawie przedstawionych zarzutów powód wniósł o uchylenie decyzji w całości, ewentualnie – z ostrożności procesowej – o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez orzeczenie o nieistnieniu obowiązku powoda w zakresie ponownego czyli dwukrotnego wniesienia corocznej opłaty za 2011 rok oraz o zasądzenie od Prezesa URE na swoją rzecz kosztów postępowania w tej sprawie, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

Ponadto powód wniósł o:

1) wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji do czasu rozstrzygnięcia sprawy.

2) przeprowadzenie dowodów z akt sprawy administracyjnej, w tym w szczególności z pism powoda z dnia 2 czerwca 2016 r. i z dnia 16 września 2016 r. oraz dowodów dołączonych do odwołania na okoliczność wykonania przez powoda ustawowego obowiązku w zakresie wniesienia corocznej opłaty, o której mowa w art. 34 ust. 1 Prawa energetycznego za 2011 rok w dniu 25 marca 2011 r.

W uzasadnieniu powód wskazał, że powadził w 2011 r. działalność w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na podstawie udzielonej mu z urzędu przez Prezesa URE w dniu 6 kwietnia 2001 r. koncesji znak: (...) wydanej na okres do 10 kwietnia 2011 r. Każdego roku kalendarzowego, począwszy od roku, w którym została mu wydana ww. koncesja powód dokonywał obliczenia corocznej opłaty, o której mowa w art. 34 ust. 1 Pe i – w wymaganym terminie – wносił do budżetu państwa, zarówno pierwszą taką opłatę jak i następne (kolejne). W dniu 25 marca 2011 r. wniósł przedmiotową opłatę za 2011 r. w kwocie 1 699 zł.

Na podstawie wniosku złożonego 14 stycznia 2011 r. Prezes URE decyzją z dnia 5 kwietnia 2011 r. nr (...) udzielił Przedsiębiorcy kolejnej koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym – (...) na okres od 11 kwietnia 2011 r. do 31 grudnia 2030 r.

Powód zarzucił, iż w wyniku błędnej wykładni zastosowanych w sprawie przepisów prawa materialnego Prezes URE przyjął, że Przedsiębiorca jest zobligowany do wniesienia ponownie opłaty rocznej tj. opłaty za 2011 r. z tytułu uzyskania w dniu 5 kwietnia 2011 r. koncesji w oparciu o przepis § 4 ust. 3 Rozporządzenia, niezależnie od faktu, iż taką opłatę roczną za 2011 r. powód wniósł już w dniu 25 marca 2011 r. czyli zgodnie z wymogiem § 4 ust. 1 Rozporządzenia.

Zdaniem powoda przedmiotowa opłata roczna nie jest stricte opłatą za udzielenie (i do tego konkretnej) koncesji jak to przyjął pozwany. Jest to raczej opłata z tytułu możliwości prowadzenia przez przedsiębiorstwo energetyczne w danym roku kalendarzowym (tu: 2011) działalności objętej uzyskaną koncesją i to niezależnie od tego, czy taką możliwość prowadzenia przedmiotowej działalności daje przedsiębiorstwu energetycznemu jedna, konkretna decyzja (koncesja), czy też – jak w tym przypadku – dwie decyzje (koncesje). Takie rozumienie art. 34 ust. 1 Pe potwierdza użycie przez ustawodawcę określenia, że „przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, wnoszą coroczne opłaty do budżetu państwa, obciążające koszty ich działalności.”

Na podstawie analizy § 4 Rozporządzenia powód stwierdził, że skutkiem przyjęcia w zaskarżonej decyzji nieprawidłowej i niezgodnej z art. 34 ust. 1 i ust. 3 Pe interpretacji tego przepisu było niewłaściwe zastosowanie w sprawie przez Prezesa URE § 4 ust. 3 i § 6 Rozporządzenia. Wskazał, że jako przedsiębiorca energetyczny, któremu została udzielona kolejna (czyli nie po raz pierwszy) koncesja, nie ma obowiązku wniesienia w 2011 r. żadnej pierwszej,

a do tego zdublowanej za rok 2011 opłaty, gdyż wniósł te opłatę zgodnie z § 4 ust. 1 Rozporządzenia w dniu 25 marca 2011 r.

Ponadto w ocenie powoda przepisy Rozporządzenia nie mogą stanowić materialnej podstawy prawnej do powstania po stronie Przedsiębiorcy obowiązku, ponieważ są niezgodne z art. 2, art. 7 w zw. z art. 92 ust. 1, art. 32 oraz art. 217 ustawy zasadniczej.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych oraz przeprowadzenie dowodu z dokumentów zgromadzonych przez Prezesa URE w toku przedmiotowego postępowania administracyjnego – na okoliczność prawidłowości zaskarżonej decyzji.

Prezes URE podtrzymał stanowisko zawarte w decyzji. Stwierdził, że po dokonaniu ponownej analizy akt sprawy oraz zarzutów zawartych w odwołaniu nie znalazł podstaw do uchylenia albo zmiany zaskarżonej decyzji zgodnie z wnioskiem odwołania. Wskazał, iż w sprawie bezsporne jest, że:

1. powód złożył wniosek o udzielenie koncesji w dniu 14 stycznia 2011 r.,
2. w dniu 5 kwietnia 2011 r. powodowi została udzielona koncesja,
3. przed udzieleniem koncesji powód prowadził działalność w zakresie obrotu paliwami ciekłymi,
4. powód uzyskał z tej działalności w 2010 r. przychód w wysokości (...) zł.

Prezes URE stwierdził, że udzielona powodowi w dniu 5 kwietnia 2011 r. koncesja stanowiła samodzielny tytuł prawny do żądania wniesienia przez Przedsiębiorcę opłaty koncesyjnej. W przypadku jej niewniesienia, stanowiła tytuł prawny do obliczenia i wyegzekwowania tej opłaty. Pozwany zauważył, iż Przedsiębiorca nie skorzystał z wynikającego z art. 39 Pe uprawnienia do złożenia przed upływem 18 miesięcy przed wygaśnięciem koncesji z 6 kwietnia 2001 r. wniosku o przedłużenie ważności posiadanej koncesji. W wyniku złożenia wniosku o udzielenie koncesji i uzyskania w dniu 5 kwietnia 2011 r. nowej koncesji Przedsiębiorca obowiązany był do wniesienia pierwszej opłaty koncesyjnej w terminie 30 dni od jej wydania. Prezes URE wskazał, iż coroczna opłata wnoszona do dnia 31 marca każdego roku oraz opłata wymagana na podstawie przepisów Rozporządzenia w sprawie opłat, to dwie odrębne opłaty wnoszone na podstawie innego tytułu prawnego. Pozwany nie zgodził się ze stanowiskiem powoda, że jest to podwójna opłata. Przyznał, że opłata oparta jest na tej samej wysokości przychodów, ale wynika z dwóch odrębnych tytułów prawnych, lecz nie jest to podwójna stała opłata koncesyjna. Obowiązek jej poboru wynika wprost z przepisów prawa.

Prezes URE stwierdził, że skoro powód nie wniósł opłaty od udzielenia koncesji w terminie określonym w § 4 Rozporządzenia w sprawie opłat, organ był zobowiązany do zastosowania § 6 Rozporządzenia w sprawie opłat. Wskazał, że zgodnie z art. 2 § 2 Ordynacji podatkowej, jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, przepisy działu III stosuje się również do opłat, do których ustalenia lub określenia uprawnione są inne niż wymienione w § 1pkt 1 organy. Prezes URE zauważył, iż zgodnie z art. 2 § 3 Ordynacji podatkowej organom tym przysługują uprawnienia organów podatkowych. Z tego powodu do ustalenia należnej od Przedsiębiorcy opłaty koncesyjnej uzasadnione było zastosowanie, w zakresie nieuregulowanym przepisami *lex specialis*, czyli Prawa energetycznego i Rozporządzenia w sprawie opłat, przepisów Ordynacji podatkowej, w tym art. 21 § 3 Ordynacji podatkowej, które to przepisy również stanowią podstawę prawną do wydania zaskarżonej decyzji.

Prezes URE wskazał, że wniesiona przez powoda w 2011 r. opłata dotyczyła koncesji udzielonej Przedsiębiorcy w roku 2001. Powód nie wniósł w 2011 r. opłaty z tytułu koncesji udzielonej mu 5 kwietnia 2011 r. decyzją nr (...). Pozwany nie zgodził się z twierdzeniem odwołania, że ze względu na wniesienie przez Przedsiębiorcę w 2011 r. opłaty koncesyjnej na podstawie poprzednio obowiązującej koncesji brak podstaw do obliczenia określonej w decyzji opłaty koncesyjnej. Ponownie podkreślił, że z zebranego w sprawie materiału dowodowego bezspornie wynika, że powód nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku w terminie 30 dni od wydania na jego wniosek koncesji.

Pozwany odniósł się również do zarzutów powoda dotyczących naruszenia przepisów postępowania administracyjnego. Wskazał, że okoliczność wniesienia opłaty koncesyjnej na podstawie decyzji z 2001 r. nie była w postępowaniu administracyjnym pomijana, lecz nie wpływa na ocenę prawną w sposób oczekiwany przez powoda. Zauważył, że z uwagi na specyfikę postępowania prowadzonego przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zarzuty dotyczące naruszenia przepisów proceduralnych nie mogą stanowić podstawy do uznania odwołania za skuteczne.

Sąd Okręgowy - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny.

Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „(...)” sp. z o.o. z siedzibą w K. prowadziło działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na podstawie koncesji nr (...), udzielonej przez Prezesa URE w dniu 6 kwietnia 2001r., obowiązującej do dnia 10 kwietnia 2011 r. W związku z udzieloną koncesją Przedsiębiorca wносił corocznie opłatę koncesyjną w wysokości ustalonej na podstawie przychodu z roku poprzedniego. W dniu 25 marca 2011 r. Przedsiębiorca dokonał wpłaty w wysokości 1 699 zł tytułem opłaty koncesyjnej za rok 2011. W formularzu zawierającym informacje koncesjonariusza o wysokości opłaty koncesyjnej Przedsiębiorca podał, że wnoszona opłata dotyczy koncesji wydanej w 2001 r. (k. 7 i 12 akt adm.)

Na podstawie wniosku W dniu 14 stycznia 2011 r. wpłynął do Prezesa URE wniosek Przedsiębiorcy o udzielenie koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Obrót paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym (...). Decyzją z dnia 5 kwietnia 2011 r. nr (...) Prezes URE udzielił PW (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 11 kwietnia 2011 r. do 31 grudnia 2030 r. (k. 50)

Pismem z dnia 17 maja 2016 r. Prezes URE poinformował Przedsiębiorcę, że w zw. z udzieloną na jego wniosek w dniu 5 kwietnia 2011 r. koncesją nr (...), na podstawie § 4 ust. 2 i 3 Rozporządzenia w sprawie opłat obowiązany był do wniesienia w terminie do 5 maja 2011 r. opłaty z tytułu koncesji w terminie 30 dni od wydania koncesji. Wobec niewniesienia tej opłaty w wymienionym terminie Prezes URE wezwał Przedsiębiorcę do jej uiszczenia wraz z odsetkami od dnia 6 maja 2011 r. w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. (k.1 akt adm.).

W odpowiedzi na wezwanie, Przedsiębiorca w piśmie z 2 czerwca 2016 r. (k. 5 akt adm.) stwierdził, że w dniu 25 marca 2011 r. uiszczył opłatę w kwocie 1 699 zł. Przedstawił wypełniony w dniu 21 marca 2011 r. formularz opłaty z tytułu uzyskania koncesji nr (...), wydanej 6 kwietnia 2001 r. za 2011 r. (k. 7 akt adm.) Wezwanie Prezesa URE zawarte w piśmie z 17 maja 2016 r. Przedsiębiorca uznał za bezzasadne. Stwierdził, że przepisy § 4 ust. 2 i 3 Rozporządzenia w sprawie opłat nie mają do niego zastosowania. Dotyczą przedsiębiorstwa energetycznego, które wnoszą taką opłatę po raz pierwszy, a PW (...) taką opłatę wносиło od 2001 r.

Pismem z 8 sierpnia 2016 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia pierwszej opłaty z tytułu koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej PW (...) decyzją Prezesa URE z dnia 5 kwietnia 2011 r. nr (...), którą należało obliczyć i wnieść w terminie do 30 dni od wydania koncesji. Jednocześnie Przedsiębiorca został wezwany do nadesłania wypełnionego formularza dotyczącego wyczenia opłaty koncesyjnej przekazanego Przedsiębiorcy z wezwaniem do wniesienia opłaty koncesyjnej, oraz potwierdzenia uiszczenia przedmiotowej opłaty na wskazany rachunek bankowy. Zgodnie z art. 77 § 4 k.p.a. Przedsiębiorca został poinformowany, iż Prezesowi URE znane są z urzędu informacje o wysokości przychodów osiągniętych w roku poprzedzającym udzielenie koncesji. (k. 8 akt adm.)

W piśmie z dnia 16 września 2016r. Przedsiębiorca podtrzymał swoje stanowisko, dotyczące regularnego wnoszenia opłaty zgodnie z przepisami Rozporządzenia w sprawie opłat. Powołał się na dowody w postaci przelewu z dnia 25 marca 2011 r. na kwotę 1 699 zł, wyczenia opłaty z 21 marca 2011 r. oraz koncesje udzielone decyzjami z 6 kwietnia 2001 r. i 5 kwietnia 2011 r. Zażądał umorzenia postępowania w sprawie na podstawie art. 105 § 1 k.p.a. (k.10 akt adm.)

Pismem z dnia 6 września 2016, (...) Prezes URE, zgodnie z art. 10 § 1 w związku z art. 73 k.p.a. zawiadomił Przedsiębiorcę o zebraniu materiału dowodowego pozwalającego na wydanie decyzji, przysługującym mu prawie do

zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego, wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień w wyznaczonym terminie. Przedsiębiorca nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia.

W roku 2010, poprzedzającym udzielenie koncesji decyzją z dnia 5 kwietnia 2011 r. przychody Przedsiębiorcy w zakresie działalności objętej koncesją wyniosły (...) zł. - Formularz opłaty koncesyjnej. (k.12 akt adm.)

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 34 ust. 1 Pe przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, wnosi coroczną opłatę do budżetu państwa, obciążającą koszty jego działalności. Z przepisu art. 34 ust. 1 Pe wynika, że przewidziany w nim obowiązek obejmuje wszystkich przedsiębiorców energetycznych, którym została udzielona koncesja. Przepis ten nie przewiduje żadnych zwolnień od spełnienia określonego w nim obowiązku. Dotyczy koncesjonariuszy, którym udzielono koncesji po raz pierwszy jak i tych, którym udzielono następnej koncesji i odnosi się zarówno do pierwszej opłaty z tytułu udzielenia każdej koncesji jak i kolejnych opłat, wnoszonych w każdym roku kalendarzowym. W świetle art. 34 ust. 1 Pe nie ma więc znaczenia, czy koncesji udzielono przedsiębiorcy po raz pierwszy, czy też na jego wniosek Prezes URE udzielił przedsiębiorcy kolejnej koncesji i w związku z tym ma on obowiązek wniesienia pierwszej opłaty od nowej koncesji. Okoliczność, że przedsiębiorca energetyczny uiszczył już w danym roku opłatę koncesyjną nie wyklucza więc możliwości, że w określonych okolicznościach przedsiębiorca ten będzie zobowiązany do wniesienia w tym samym roku jeszcze jednej opłaty z tytułu udzielenia koncesji. Podniesiony w odwołaniu zarzut naruszenia art. 34 ust. 1 Pe i jego błędnej wykładni i zastosowania w skutek uznania, że opłata, o której mowa w tym przepisie może być należna od koncesjonariusza więcej niż jeden raz w roku, należało uznać za nietrafny.

Zasady, wysokość i sposób obliczania opłaty koncesyjnej zostały uregulowane w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. nr 60 poz. 387, z późn. zm.). Rozporządzenie to zostało wydane na podstawie delegacji ustawowej, zawartej w art. 34 ust. 3 Pe. Podstawą do nałożenia na koncesjonariuszy obowiązku wnoszenia tej opłaty jest jednak art. 34 ust. 1 Pe a nie przepisy Rozporządzenia w sprawie opłat, mającego jedynie charakter wykonawczy w stosunku do przepisów ustawy Prawo energetyczne. Skoro więc obowiązek wnoszenia opłat wynika wprost z przepisów ustawy, a nie z przepisów Rozporządzenia wykonawczego, podnoszone w odwołaniu zarzuty niezgodności przepisów Rozporządzenia w sprawie opłat z przepisami Prawa energetycznego i Konstytucji RP należało uznać za niezasadne.

Opłata koncesyjna ma być wnoszona tylko raz w roku. Jednak należy pamiętać, że każda opłata dotyczy tylko jednej koncesji. Jeśli więc w ciągu danego roku Prezes URE udzieli przedsiębiorcy następnej koncesji, to pierwszą opłatę od tej nowej koncesji ma on wnieść w terminie określonym w § 4 ust. 3 Rozporządzenia, tj. w ciągu 30 dni od daty wydania koncesji. Dla istnienia obowiązku wniesienia przez przedsiębiorcę pierwszej opłaty od nowej koncesji nie ma znaczenia, że uiszczył już w tym roku opłatę koncesyjną z tytułu posiadania wcześniej wydanej koncesji, która na skutek upływu terminu jej obowiązywania wygasła. Sam fakt udzielenia nowej koncesji nakłada na przedsiębiorcę obowiązek wniesienia pierwszej opłaty od tej koncesji w terminie 30 dni od jej wydania. W tym miejscu wskazać należy, że koncesjonariusz, który chce kontynuować dotychczasową działalność gospodarczą, może na podstawie art. 39 Pe złożyć w określonym ustawowo terminie wniosek o przedłużenie ważności posiadanej koncesji. Każdy przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą z należytą starannością, planujący działalność gospodarczą na następne lata i przewidujący konieczność podejmowania czynności z wyprzedzeniem, ma na podstawie art. 39 Pe możliwość wyboru korzystniejszego rozwiązania, które pozwoli mu uniknąć obowiązku ponoszenia zbędnych opłat obciążających jego działalność gospodarczą. Ustawodawca stworzył więc w ustawie możliwość uniknięcia obowiązku wnoszenia przez przedsiębiorcę w tym samym roku kalendarzowym pierwszej opłaty od następnej koncesji, mimo poniesienia już opłaty od poprzedniej koncesji. Skorzystanie z tej możliwości jest zależne jedynie od woli i inicjatywy samego koncesjonariusza. Brak więc podstaw do uznania zarzutu powoda, że przepisy Rozporządzenia w sprawie opłat są sprzeczne z ustawą Prawo energetyczne oraz Konstytucją RP i prowadzą do nierównego traktowania przedsiębiorców energetycznych i obciążania daniną publiczną nie przewidzianą w ustawie.

Zgodnie ze stanowiskiem doktryny opłata koncesyjna ma charakter opłaty administracyjnej i każde przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji jest obowiązane do jej uiszczenia. Obowiązek wniesienia opłaty koncesyjnej wynika z samego faktu uzyskania i posiadania ważnej koncesji. Opłaty koncesyjne są wnoszone na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki i stanowią dochód budżetu państwa. Należą one do tzw. niepodatkowych należności budżetu państwa. Zakwalifikowanie opłat koncesyjnych w taki sposób skutkuje tym, iż zgodnie z art. 2 § 2 ordynacji podatkowej do opłat tych stosuje się przepisy działu III Ordynacji podatkowej „Zobowiązania podatkowe”. Zgodnie z powyższym, do realizacji przez Prezesa URE zadań wynikających z konieczności egzekwowania realizacji obowiązku sformułowanego w art. 34 Pe stosuje się przepisy Ordynacji podatkowej w takim zakresie jak: powstanie zobowiązania oraz jego wygaśnięcie, naliczanie odsetek za zwłokę, jak również ulg w spłacie opłaty koncesyjnej, przedawnienia zobowiązania wynikającego z art. 34 Pe, nadpłaty opłaty koncesyjnej oraz praw i obowiązków następców prawnych oraz podmiotów przekształconych. [tak: Muras Zdzisław (red.), Swora Mariusz (red.), Prawo energetyczne. Tom II. Komentarz do art. 12-72, wyd. II Opublikowano: WK 2016].

W analizowanej sprawie powód będący przedsiębiorstwem energetycznym spełnił przesłanki wymienione w § 4 ust. 3 Rozporządzenia w sprawie opłat. Wystąpił bowiem do Prezesa URE z wnioskiem o wydanie kolejnej koncesji na obrót paliwami ciekłymi i w dniu 5 kwietnia 2016 r. uzyskał nową koncesję na prowadzenie wnioskowanej działalności gospodarczej. W związku z tym, zgodnie z art. 34 ust. 1 Pe obowiązany był do wniesienia w terminie 30 dni pierwszej opłaty od nowej koncesji. Prezes URE po stwierdzeniu, że koncesjonariusz nie wykonał ciążącego na nim obowiązku, zgodnie z art. 21 § 3 Ordynacji podatkowej, uprawniony był do wydania decyzji, w której na podstawie § 6 Rozporządzenia określił wysokość należnej opłaty koncesyjnej. Wobec tego również zarzuty powoda dotyczące naruszenia art. 21 § 3 Ordynacji podatkowej oraz przepisów § 4 ust. 3 i § 6 Rozporządzenia w sprawie opłat nie zasługiwały na uznanie.

Podkreślenia wymaga, że wbrew twierdzeniom powoda z literalnej treści § 4 ust. 2 i 3 Rozporządzenia nie wynika, że mowa w nich wyłącznie o przypadkach istnienia obowiązku koncesjonariusza wniesienia w ogóle pierwszej opłaty. Zdaniem Sądu powołane przepisy precyzują obowiązek wniesienia po raz pierwszy opłaty również od udzielonej przedsiębiorcy każdej następnej koncesji i w żadnym wypadku nie nakładają na przedsiębiorców ponoszenia w danym roku zdublowanej opłaty od tej samej koncesji.

Odnośnie zarzutu naruszenia przepisów prawa procesowego wskazać należało, że zgodnie z poglądem utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w postępowaniu przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów zarzuty te nie mogą stanowić podstawy do uchylenia zaskarżonej decyzji, o ile brak podstaw do stwierdzenia, że została ona wydana z naruszeniem prawa. W złożonym odwołaniu powód nie twierdził, że tak było. Z tego względu podniesione w odwołaniu zarzuty nie miały wpływu na ocenę prawidłowości zaskarżonej decyzji.

W ocenie Sądu, w świetle treści powołanych przepisów należy uznać, że w związku z udzieleniem powodowi decyzją z dnia 5 kwietnia 2011 r. nr (...) koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 11 kwietnia 2011 r. do 31 grudnia 2030 r. na powódzie jednoznacznie ciążył obowiązek wniesienia opłaty koncesyjnej w terminie 30 dni od wydania decyzji tj. do dnia 5 maja 2011 r. Powód spełnił przesłanki określone w § 4 ust. 3 Rozporządzenia w sprawie opłat, tj. złożył wniosek o udzielenie mu koncesji, uzyskał decyzję o udzieleniu mu koncesji, prowadził przed wydaniem przedmiotowej decyzji działalność w zakresie obrotu paliwami ciekłymi oraz uzyskał z tej działalności przychód, który stanowił podstawę obliczenia opłaty koncesyjnej. Z obowiązku tego nie zwalniało powoda uiszczenie w dniu 25 marca 2011 r. opłaty od koncesji udzielonej decyzją z 6 kwietnia 2001 r. nr (...) i obowiązującej od 6 kwietnia 2001 r. do 10 kwietnia 2011 r.

Wbrew twierdzeniom powoda w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z podwójnym naliczeniem opłaty koncesyjnej przez organ. Obowiązek wnoszenia corocznych opłat przez przedsiębiorców, którym została udzielona koncesja, wynika z art. 34 ust. 1 Pe. Obowiązek wniesienia każdej z tych opłat wynikał z zaistnienia innych okoliczności faktycznych. Opłata wniesiona przez powoda w dniu 25 marca 2011 r. dotyczyła koncesji wydanej w dniu 6 kwietnia 2001 r., co znajduje potwierdzenie w treści wypełnionego przez Przedsiębiorcę formularza (k. 7 i 12 akt adm.). Po udzieleniu Przedsiębiorcy w dniu 5 kwietnia 2011 r. na jego wniosek nowej koncesji na powódzie spoczął obowiązek

wniesienia po raz pierwszy opłaty koncesyjnej od nowej koncesji w terminie 30 dni od tej daty, wynikającym z § 4 ust. 2 Rozporządzenia w sprawie opłat.

Prezes URE za bezsporne uznał, że powód uiścił w 2011 r. opłatę z tytułu koncesji udzielonej w roku 2001. Pozwany prawidłowo jednak ustalił, iż powód nie uiścił w terminie określonym w § 4 pkt 2 Rozporządzenia w sprawie opłat opłaty z tytułu udzielenia koncesji z dnia 5 kwietnia 2011 r. nr (...). Powód błędnie uznał, że skoro wniósł w dniu 25 marca 2011 r. coroczną opłatę od koncesji udzielonej decyzją z dnia 6 kwietnia 2001 r. nr (...), nie ciąży już na nim obowiązek wniesienia opłaty przewidzianej w § 4 ust. 3 Rozporządzenia w sprawie opłat. Ponownie należy więc stwierdzić, że podniesione w odwołaniu zarzuty naruszenia art. 34 ust. 1 Pe i § 4 ust. 3 w zw. z § 6 Rozporządzenia w sprawie opłat oraz błędnego ustalenia stanu faktycznego były bezzasadne.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do uwzględnienia oddalił odwołanie, jako bezzasadne - art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku sporu, ustalając wysokość należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym po 27 października 2016 r.

SSO Witold Rękosiewicz.